Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 19 kwietnia 2012 r.*

Dyrektywa 1999/31/WE — Składowanie odpadów — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Decyzja dotycząca dalszego działania mającego zezwolenie składowiska odpadów przy braku oceny oddziaływania na środowisko naturalne — Pojęcie zezwolenia na inwestycję

W sprawie C-121/11

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Conseil d'État (Belgia) postanowieniem z dnia 24 lutego 2011 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 marca 2011 r., w postępowaniu:

**Pro-Braine ASBL i in.**

przeciwko

**Commune de Braine-le-Château,**

przy udziale:

**Veolia es treatment SA,**

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, E. Juhász (sprawozdawca), G. Arestis, T. von Danwitz i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 grudnia 2011 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Pro-Braine ASBL i in. przez adwokata J. Sambona,

— w imieniu Veolia es treatment SA przez adwokata B. Deltoura,

— w imieniu rządu belgijskiego przez T. Materne'a oraz C. Pochet, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: francuski.

— w imieniu rządu austriackiego przez A. Poscha oraz G. Holleya, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Olivera, A. Marghelisa oraz M. Verheija, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 14 lit. b) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, s. 1) oraz art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG (Dz.U. L 175, s. 40), zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. (Dz.U. L 156, s. 17) (zwanej dalej „dyrektywą 85/337").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Pro-Braine ASBL i in. (zwanym dalej „stowarzyszeniem Pro-Braine") a radą gminy Braine-le-Château w przedmiocie żądania Pro-Braine dotyczącego stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej na dalsze działanie składowiska odpadów końcowych na wysypisku zwanym Cour-au-Bois Nord do wygaśnięcia obowiązującego zezwolenia, to znaczy do dnia 27 grudnia 2009 r., uchylającej dotychczasowe warunki działania i nakładającej nowe warunki.

## Ramy prawne

*Uregulowania Unii*

3 Artykuł 1 dyrektywy 85/337 stanowi:

„1. Niniejsza dyrektywa stosuje się do oceny skutków środowiskowych wywieranych przez przedsięwzięcia publiczne i prywatne, które mogą znacząco oddziaływać na środowisko.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

»przedsięwzięcie« oznacza:

— wykonanie prac budowlanych lub innych instalacji lub systemów,

— inne interwencje w otoczeniu naturalnym i krajobrazie, włącznie z wydobywaniem zasobów mineralnych;

[…]

»zezwolenie na inwestycję« [oznacza]:

decyzję właściwej władzy lub władz, na podstawie której wykonawca otrzymuje prawo do wykonania przedsięwzięcia.

[…]".

4 Zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 85/337:

„Z zastrzeżeniem art. 2 ust. 3 przedsięwzięcia wymienione w załączniku II państwa członkowskie określają za pomocą:

a) badania indywidualnego

lub

b) progów lub kryteriów ustalonych przez państwo członkowskie,

czy przedsięwzięcie podlega ocenie zgodnie z art. 5–10.

Państwa członkowskie mogą postanowić o stosowaniu obydwu procedur, określonych w lit. a) i b)".

5 Załącznik II do dyrektywy 85/337 wymienia przedsięwzięcia, o których mowa w art. 4 ust. 2 tej dyrektywy. Punkt 11 tego załącznika, zatytułowany „Inne przedsięwzięcia", wskazuje w tym kontekście między innymi „[u]rządzenia do unieszkodliwiania odpadów (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I)".

6 Wśród przedsięwzięć wymienionych we wskazanym załączniku figurują również, jak wynika z pkt 13 tego załącznika, „[w]szelkie zmiany bądź rozbudowa przedsięwzięć wymienionych w załączniku I lub II, już zatwierdzonych, zrealizowanych lub będących w trakcie realizacji, które mogą [mieć] znaczące niekorzystne oddziaływanie na środowisko naturalne (zmiana lub rozciągnięcie [rozbudowa] niezawarte w załączniku I)".

7 Artykuł 8 dyrektywy 1999/31, zatytułowany „Warunki udzielenia zezwolenia", stanowi:

„Państwa członkowskie podejmują środki, aby:

a) właściwe władze nie wydawały zezwolenia na utworzenie składowiska, jeżeli nie posiadają pewności w następujących sprawach:

i) bez uszczerbku dla art. 3 ust. 4 i 5 projekt dotyczący składowiska spełnia wszystkie wymagania niniejszej dyrektywy z uwzględnieniem załączników;

ii) zarządzanie składowiskiem odpadów znajduje się w rękach osoby fizycznej, która posiada formalne kompetencje do prowadzenia składowiska; zapewniono profesjonalny i techniczny rozwój oraz kształcenie podmiotów zajmujących się składowiskiem i personelu;

iii) składowisko odpadów jest obsługiwane w taki sposób, że podjęto konieczne środki zapobiegające wypadkom i ograniczające ich konsekwencje;

iv) odpowiednie zabezpieczenia w formie zabezpieczenia finansowego lub jego odpowiednika na podstawie procedur, o których zadecydują państwa członkowskie, zostały lub zostaną przez wnioskodawcę złożone przed rozpoczęciem operacji składowania w celu zapewnienia, że warunki (włącznie z przepisami dotyczącymi okresu poeksploatacyjnego nadzoru), wynikające z zezwolenia wydanego zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, zostaną wypełnione oraz że procedura zamknięcia, wymagana przez art. 13, jest przestrzegana. Zabezpieczenie to lub jego odpowiednik obowiązują tak długo, jak wymagają tego działania utrzymania i poeksploatacyjnego nadzoru nad składowiskiem, zgodnie z art. 13 lit. d). Państwa członkowskie mogą oświadczyć na swój własny użytek, że punkt ten nie odnosi się do składowisk odpadów obojętnych;

b) projekt dotyczący składowiska odpadów jest zgodny z odpowiednim planem zarządzania odpadami lub planami określonymi w art. 7 dyrektywy 75/442/EWG;

c) przed rozpoczęciem działań składowania właściwe władze przeprowadzają kontrolę składowiska w celu upewnienia się, że jest ono zgodne z odpowiednimi warunkami zezwolenia. Nie zmniejsza to w żaden sposób odpowiedzialności podmiotu zajmującego się składowiskiem, zgodnie z warunkami zezwolenia".

8 Zgodnie z art. 14 dyrektywy 1999/31, zatytułowanym „Istniejące składowiska odpadów":

„Państwa członkowskie podejmują środki, aby składowiska odpadów, które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji niniejszej dyrektywy, nie mogły kontynuować działań, jeżeli nie zostaną podjęte tak szybko, jak to możliwe, lecz nie później niż w ciągu ośmiu lat od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1, środki wymienione poniżej:

a) w ciągu jednego roku od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1 podmiot zajmujący się składowiskiem przygotowuje i przedstawia właściwym władzom w celu zatwierdzenia plan zagospodarowania składowiska, włącznie z elementami wymienionymi w art. 8, oraz wszelkie środki korygujące, które zdaniem podmiotu zajmującego się składowiskiem będą potrzebne do spełnienia wymagań niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem wymagań określonych w pkt 1 załącznika I;

b) po przedstawieniu planu zagospodarowania właściwe władze podejmują ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie wymienionego planu zagospodarowania oraz niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki mające na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania;

c) na podstawie zatwierdzonego planu zagospodarowania składowiska odpadów właściwe władze zatwierdzają niezbędne prace i wyznaczają okres przejściowy na zakończenie realizacji planu. Każde istniejące składowisko odpadów spełnia wymagania niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem wymagań wymienionych w załączniku I, pkt 1, w ciągu ośmiu lat od daty ustanowionej w art. 18 ust. 1;

[…]".

*Uregulowania krajowe*

9 Artykuł 180 akapity czwarty i nast. décret du 11 mars 1999, relatif au permis d'environnement (dekretu z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie zezwolenia środowiskowego) (*Moniteur belge* z dnia 8 czerwca 1999 r.), zmienionego dekretem z dnia 19 września 2002 r. (*Moniteur belge* z dnia 27 września 2002 r.) (zwanego dalej „dekretem z dnia 11 marca 1999 r."), stanowi:

„[…] zezwolenia na działanie składowiska odpadów końcowych wydane przed wejściem w życie niniejszego dekretu pozostają w mocy przez okres wyznaczony z zachowaniem następujących warunków.

W terminie trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego dekretu podmiot zajmujący się składowiskiem odpadów końcowych, który uzyskał zezwolenie przed wejściem w życie niniejszego dekretu, przedstawia właściwym władzom plan zagospodarowania składowiska zawierający w szczególności następujące informacje:

1) opis zgodności składowiska odpadów końcowych i terenów do niego przyłączonych z mającymi zastosowanie uregulowaniami oraz, w razie potrzeby, opis środków korygujących, jakie należy podjąć;

2) informacje dotyczące jego kwalifikacji zawodowych, technicznych i finansowych do dalszego zajmowania się składowiskiem odpadów końcowych i podjęcia obowiązków w zakresie nadzoru poeksploatacyjnego.

Na podstawie planu zagospodarowania składowiska przedłożonego przez podmiot zajmujący się składowiskiem właściwe władze:

1) wypowiadają się w przedmiocie dalszego działania składowiska odpadów końcowych, dokonując zmiany lub, w razie potrzeby, uzupełnienia warunków działania;

2) określają obowiązki w zakresie nadzoru poeksploatacyjnego zgodnie z art. 59a;

3) określają środki konieczne w celu niezwłocznego zamknięcia składowiska odpadów końcowych, jeżeli nie wydano zezwolenia na jego dalsze działanie.

[…]".

**Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne**

10 Na dalsze działanie składowiska odpadów końcowych Cour-au-Bois Nord znajdującego się na terenie gminy Braine-le-Château zezwolono w drodze arrêté royal du 7 mars 1979 (zarządzenia królewskiego z dnia 7 marca 1979 r.), zmienionego zarządzeniem królewskim z dnia 27 grudnia 1979 r., na okres trzydziestu lat, w celu gromadzenia nietoksycznych odpadów przemysłowych.

11 Wyżej wymienione zezwolenie na dalsze działanie składowiska odpadów zmieniono również w dniu 29 września 1988 r., aby umożliwić przyjmowanie na to składowisko innych rodzajów odpadów – takich jak odpady z gospodarstw domowych i odpady obojętne – prowadzących do sklasyfikowania tego składowiska jako składowiska odpadów klas 2 i 3. Zezwolenie na działanie tego składowiska w zmienionym brzmieniu było przenoszone na kolejne podmioty zajmujące się składowiskiem.

12 W dniu 30 października 2002 r. Office wallon des déchets (waloński urząd ds. odpadów) wezwał Biffa Waste Services SA (zwaną dalej „Biffa Waste Services"), która zajmowała się w tym czasie składowiskiem odpadów końcowych na wysypisku Cour-au-Bois Nord, do przedstawienia planu zagospodarowania dla tego wysypiska zgodnie z art. 180 dekretu z dnia 11 marca 1999 r.

13 W trakcie 2006 r. grupa Veolia es treatment SA nabyła Biffa Waste Services.

14 Na podstawie planu zagospodarowania przedstawionego przez Biffa Waste Services rada gminy Braine-le-Château decyzją z dnia 14 maja 2008 r. zezwoliła na dalsze działanie omawianego składowiska odpadów końcowych do dnia 27 grudnia 2009 r., uchyliła obowiązujące warunki działania i zastąpiła je nowymi.

15 W dniu 18 lipca 2008 r. stowarzyszenie Pro-Braine wniosło do Conseil d'État skargę o stwierdzenie nieważności owej decyzji z dnia 14 maja 2008 r.

16 Skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym w skardze zarzuca co do zasady radzie gminy Braine-le-Château, że ta wydała ową decyzję bez wcześniejszego zastosowania do wniosku o zezwolenie na działanie tego sklasyfikowanego urządzenia procedury oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne, a dokładniej, że nie zażądała przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko naturalne i nie zachowała towarzyszących tej ocenie wymogów materialnych i proceduralnych.

17 Zdaniem skarżącej w postępowaniu przed sądem krajowym decyzja z dnia 14 maja 2008 r. jest nieprawidłowa, ponieważ decyzja o dalszym działaniu składowiska odpadów wydana na podstawie art. 180 dekretu z dnia 11 marca 1999 r. stanowi „zezwolenie na inwestycję" w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337, a składowiska odpadów końcowych klasy 2 stanowią urządzenia, o których mowa w pkt 11 lit. b) załącznika II do dyrektywy 85/337, w pełni podlegające ocenie oddziaływania zgodnie z art. 2 zarządzenia rządu Walonii z dnia 4 lipca 2002 r. ustalającego wykaz przedsięwzięć podlegających ocenie oddziaływania oraz sklasyfikowanych urządzeń i rodzajów działalności.

18 Z tych względów Conseil d'État postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy ostateczna decyzja pozwalająca na dalsze działanie mającego zezwolenie lub już działającego składowiska odpadów wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31 […] stanowi »zezwolenie na inwestycję« w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337 […]?".

**W przedmiocie pytania prejudycjalnego**

19 W pytaniu prejudycjalnym sąd krajowy zmierza do ustalenia, czy ostateczna decyzja zezwalająca na dalsze działanie istniejącego składowiska odpadów, wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31, opierając się na planie zagospodarowania przedstawionym przez podmiot zajmujący się składowiskiem, stanowi „zezwolenie na inwestycję" w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337.

20 Z brzmienia art. 14 dyrektywy 1999/31, zatytułowanego „Istniejące składowiska odpadów", wynika, że w odniesieniu do składowisk odpadów, które posiadają zezwolenia lub które już działają w czasie transpozycji tej dyrektywy, państwa członkowskie podejmują środki, aby składowiska te mogły nadal funkcjonować, tylko jeżeli podmioty zajmujące się tymi składowiskami spełnią wymogi tej dyrektywy.

21 W tym celu podmioty zajmujące się tymi składowiskami przygotowują i przedstawiają właściwym władzom w celu zatwierdzenia plan zagospodarowania wysypiska, na którym zlokalizowane jest każde składowisko odpadów, włącznie z elementami wymienionymi w art. 8 dyrektywy 1999/31 oraz z wszelkimi środkami korygującymi, które zdaniem podmiotu zajmującego się składowiskiem będą potrzebne do spełnienia wymagań tej dyrektywy, z wyjątkiem wymagań określonych w pkt 1 załącznika I.

22 Zgodnie z art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31 właściwe władze po przedstawieniu planu zagospodarowania podejmują ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie wymienionego planu zagospodarowania oraz tej dyrektywy.

23 Z postanowienia odsyłającego wynika, że na działanie składowiska odpadów na wysypisku Cour-au-Bois Nord zezwolono zarządzeniem królewskim z dnia 7 marca 1979 r., zmienionym zarządzeniem królewskim z dnia 27 grudnia 1979 r., na okres trzydziestu lat, czyli do dnia 27 grudnia 2009 r. Z akt sprawy wynika również, że w okresie postępowania przed sądem krajowym owo składowisko odpadów działało nieprzerwanie od chwili wydania pierwotnego zezwolenia i że zezwolenie na działanie składowiska nie wygasło.

24 Spółka zajmująca się tym składowiskiem odpadów – Biffa Waste Services –w dniu 23 maja 2003 r. przedstawiła administracji gminnej Braine-le-Château plan zagospodarowania na podstawie art. 180 dekretu z dnia 11 marca 1999 r., spełniający wymogi art. 14 dyrektywy 1999/31.

25 Na podstawie tego planu zagospodarowania rada gminy Braine-le-Château zezwoliła w uchwale z dnia 14 maja 2008 r. na dalsze działanie składowiska odpadów Cour-au-Bois Nord do wygaśnięcia obowiązującego zezwolenia, to jest do dnia 27 grudnia 2009 r., uchyliła obowiązujące warunki działania składowiska i zastąpiła je nowymi.

26 Należy zatem zbadać, czy taka decyzja stanowi „zezwolenie na inwestycję” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337.

27 W tym względzie należy przypomnieć, że pojęcie zezwolenia na inwestycję jest zdefiniowane w art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337 jako „decyzja właściwej władzy lub władz, na podstawie której wykonawca otrzymuje prawo do wykonania przedsięwzięcia”. Dlatego też o „zezwoleniu na inwestycję” w rozumieniu tej dyrektywy można mówić tylko w przypadku, gdy „przedsięwzięcie” musi zostać wykonane.

28 Definicja pojęcia „przedsięwzięcie” wskazana w art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337 nie precyzuje, czy zmiany bądź rozbudowa istniejących przedsięwzięć mogą jako takie być uważane za „przedsięwzięcia”.

29 W każdym razie „przedsięwzięciami” w rozumieniu dyrektywy 85/337 są w szczególności urządzenia i składowiska wymienione w załączniku II do tejże dyrektywy, do którego to załącznika odsyła jej art. 4 ust. 2. Punkt 11 załącznika II, zatytułowany „Inne przedsięwzięcia”, wskazuje w tym kontekście między innymi „[u]rządzenia do unieszkodliwiania odpadów (przedsięwzięcia niewymienione w załączniku I)” będące kategorią obejmującą składowiska odpadów końcowych. Punkt 13 tego załącznika zalicza do objętych nim przedsięwzięć „[w]szelkie zmiany bądź rozbudow[ę] przedsięwzięć wymienionych w załączniku I lub II, już zatwierdzonych, zrealizowanych lub będących w trakcie realizacji, które mogą [mieć] znaczące niekorzystne oddziaływanie na środowisko naturalne […]”.

30 Z wyżej wymienionych przepisów wynika, że zmiana lub rozbudowa składowiska odpadów końcowych – takiego jak składowisko, którego dotyczy spór przed sądem krajowym – mogą stanowić „przedsięwzięcie” w rozumieniu dyrektywy 85/337 w zakresie, w jakim mogą one w sposób znacząco niekorzystny oddziaływać na środowisko naturalne.

31 Jak Trybunał już orzekł, pojęcie przedsięwzięcia dotyczy robót lub interwencji zmieniających stan fizyczny miejsca (wyrok z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie C-275/09 Brussels Hoofdstedelijk Gewest i in., Zb. Orz. s. I-1753, pkt 20, 24, 38).

32 Zwykłe odnowienie obowiązującego zezwolenia na działanie składowiska odpadów końcowych, przy braku robót lub interwencji zmieniających stan fizyczny miejsca, nie może być zakwalifikowane jako „przedsięwzięcie” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337.

33 W konsekwencji w zakresie, w jakim „plan zagospodarowania” będący przedmiotem „ostatecznej decyzji” wydanej zgodnie z art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31 dotyczy zmiany lub rozbudowy poprzez dokonanie robót lub interwencji zmieniających stan fizyczny takiego składowiska odpadów końcowych i w jakim może on w sposób znacząco niekorzystny oddziaływać na środowisko naturalne, decyzję tę można byłoby uznać za „zezwolenie na inwestycję” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337.

34 Co się tyczy sprawy przed sądem krajowym, Trybunał nie dysponuje wystarczającymi materiałami dowodowymi, które pozwoliłyby mu na dokonanie oceny skutków decyzji rady gminy Braine-le-Château z dnia 14 maja 2008 r. dla składowiska odpadów Cour-au-Bois Nord, co powinno w każdym razie zostać zbadane przez sąd krajowy.

35 Do sądu krajowego należy zatem ustalenie, czy ostateczna decyzja w sprawie planu zagospodarowania przedstawionego zgodnie z art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31 przez zajmujący się składowiskiem podmiot, którego dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, zezwala na zmianę lub rozbudowę danego składowiska poprzez dokonanie robót lub interwencji zmieniających jego stan fizyczny, które mogą w sposób znacząco niekorzystny oddziaływać na środowisko naturalne, a w związku z tym mogą stanowić „przedsięwzięcie” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337 i pkt 13 tiret pierwsze załącznika II do tej dyrektywy.

36 Przy ocenie istnienia znaczącego niekorzystnego oddziaływania na środowisko naturalne w ramach tego ustalenia należy uwzględnić okoliczność, że plan zagospodarowania zatwierdzony taką ostateczną decyzją ma na celu, jak wynika z motywu 26 dyrektywy 1999/31, podjęcie środków niezbędnych do dostosowania istniejącego składowiska odpadów do przepisów tej dyrektywy i że decyzja ta mieści się zatem w ramach polityki ochrony środowiska naturalnego.

37 Na zadane pytanie należy więc odpowiedzieć, że ostateczna decyzja zezwalająca na dalsze działanie istniejącego składowiska odpadów wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31, opierając się na planie zagospodarowania, stanowi „zezwolenie na inwestycję" w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 85/337, tylko jeżeli decyzja ta zezwala na zmianę lub rozbudowę urządzenia lub wysypiska poprzez dokonanie robót lub interwencji zmieniających jego stan fizyczny, które mogą w sposób znacząco niekorzystny oddziaływać na środowisko naturalne w rozumieniu pkt 13 załącznika II do dyrektywy 85/337 i które tym samym stanowią „przedsięwzięcie" w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.

**W przedmiocie kosztów**

38 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

**Ostateczna decyzja zezwalająca na dalsze działanie istniejącego składowiska odpadów, wydana na podstawie art. 14 lit. b) dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, opierając się na planie zagospodarowania, stanowi „zezwolenie na inwestycję" w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne 85/337/EWG, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., tylko jeżeli decyzja ta zezwala na zmianę lub rozbudowę urządzenia lub wysypiska poprzez dokonanie robót lub interwencji zmieniających jego stan fizyczny, które mogą w sposób znacząco niekorzystny oddziaływać na środowisko naturalne w rozumieniu pkt 13 załącznika II do wspomnianej dyrektywy 85/337i które tym samym stanowią „przedsięwzięcie" w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.**

Podpisy